

give en 4—5 Mill. Kr.; og det er kun disse 4—5 Mill. Kr., der skal bruges til Afbetaling paa Statsgælden, idet de 8—9 Mill. Kr. skal gaa ind i Statskassen og bruges paa almindelig Maade. Det er altsaa meget lidt, der skal bruges til Afbetaling paa Statsgælden, det er næsten som en Skrædder i Helvede, det forslaar ikke stort.

Det er en meget lille Begyndelse, men en Begyndelse er det jo, og det kan for saa vidt glæde os; men det er kun et meget lille Skridt, og det forekommer mig heller ikke, at det er et Skridt i den rigtige Retning. Der forekommer det mig rigtignok, at den Vej, som Socialdemokratiet har foreslaaet i sit Odense-Program, nemlig en passende Formueafgift til Statsgældens Afvikling, er en ganske anderledes retfærdig, demokratisk, rationel og vidtrækkende Vej. Det, man tilsigter med Luksusbeskatningen, er jo at ramme de velhavende, de formuebesiddende; men jeg har paavist, at man kommer til at ramme mange andre gennem Tobakstolden, maaske en 3—4 000 arbejdsløse foruden visse Haandværksmestre, Fabrikanter og handlende i den Industri; gennem Silketolden rammer man en Del Hattfabrikanter, endvidere de ved denne Fabrikation beskæftigede Arbejdere og en stor Del handlende; gennem Besværliggørelsen af Kreditoplæg rammer man de handlende; gennem Omsætningskatten paa Automobile og Motorcykler kommer man til at ramme ikke de formuebesiddende og velhavende i første Række, men snarere en hel Del Mennesker, der benytter Ruteautomobile, og den Del, der lejer Ford-Biler ude paa Landet o. s. v. Altsaa denne Maade at beskatte de formuebesiddende og dem, der har store Indtægter, paa er ganske vilkaarlig og rammer i Flæng lige saa meget Smaakaarsfolk som velhavende og besiddende. Her mener jeg, at det midlertidigt at indføre en passende Formueafgift paa de større Formuer vilde være en ganske anderledes rationel og retfærdig Vej at gaa. Nu erkender man, at Vejen maa gaas, og jeg mener da, at man derved indirekte kommer til i høj Grad at fremhæve, hvor ganske anderledes rationel og demokratisk den Vej er, som vi har tilladt os at anvise i vort Odense-Program.

Nu hævdede den højtærede Stats- og Finansminister jo, og dermed skal jeg slutte (Drachmann rejser sig) — ja, det ærede Medlem skal dog ikke straks belave sig paa at komme op og afløse mig, for min Slutning vil tage nogle Minutter; den skal ikke blive lang, men det er Afslutningen paa, hvad jeg foreløbig har at sige her i Dag. —, nu hæv-

dede Statsministeren og fremdrog stærkt, at disse Toldsatser og den nye Omsætnings-skat skal ses som en Valutaforanstaltning. Men har jeg haft kritiske Ord overfor disse Forslag som Toldskatter og som Skatter i det hele taget, har jeg maattet kritisere baade Helheden og Enkelthederne, idet jeg, som sagt, dog vil være med til en saglig Overvejelse af Enkelthederne i Udvalget, maa jeg stille mig langt mere kritisk overfor disse Forslag som en Valutaforanstaltning.

Hvad vil det hjælpe at afdrage disse 4 Mill. Kr. om Aaret paa Statsgælden, og hvad vil det hjælpe, at Statskassen faar 8—9 Mill. Kr. mere i Indtægt? Det hjælper jo ikke til Balance — ja, det hjælper ganske vist lidt paa Balancen, men skaber jo i hvert Tilfælde ikke den Balance, som den højtærede Statsminister stadig stræber efter, stræber efter paa samme Maade som Apostelen, der løber og løber paa Rende-banen og stræber efter Maalet, men, som han siger, ikke at han naaede Maalet, men han stræber efter det — og det samme bliver den højtærede Minister ved at gøre. Dette er anerkendelsesværdigt; men han kan ikke faa fat paa Balancen. Noget vil det jo hjælpe, men det er som en rullende Bold, som Ministeren er paa Jagt efter; naar han kommer i Nærheden af den, ruller den videre, og han naar den ikke, relativt kommer han den nok lidt nærmere, men stadig kan han ikke faa fat paa den. Hvad vil nu disse Skatter hjælpe i den Henseende? Hvad vil det hjælpe, at en Indførsel af Varer, der omfatter en Værdi af 120 Millioner, sættes ned til 60 Mill. Kr.? Ja, noget vil det jo hjælpe, det erkender jeg, men den virkelige Balance, som vi bør tilstræbe, Balancen i vor Folkehusholdning, kræver ganske anderledes indgribende Foranstaltninger. Underskuddet paa vor Handelsbalance var i det sidste Aar, som vi har Opgørelse for, 360 Mill. Kr., det vil sige, omtrent 1 Mill. Kr. daglig. Selv om man nu vandt disse 60 Mill. Kr., vilde det kun sige, at det hjalp 2 Maaneder af Aaret, men de andre 10 Maaneder naaede man ingenting. Dette er altsaa ganske utilstrækkeligt, ganske ufyldstgørende som Valutaforanstaltning betragtet.

Den højtærede Finansminister kom ind paa — et Øjeblik ganske vist kun — Diskontoforhøjelsen og kom noget stærkere ind paa Kreditindskrænkningen. Jeg maa derved for minde om, hvad den højtærede Finansminister sagde til mig i Efteraaret i dette høje Ting, da Lovforslaget om Valuta-egaliseringsfonden var til Behandling. Da erklærede Finansministeren udtrykkeligt, at